

такива; тъй че работата ни не напрѣдваше никакъ, и ние сега и двамата наедно хванахме да се безпокоимъ твърдѣ много. При всичко това ние не се отчайвахме.

Сжия денъ, въ който пристигна Цанковъ, ние ходихме заедно да посѣтимъ Алекс. Екзархъ, съ когото имавме дълъгъ разговоръ безъ да дойдемъ обаче до нѣкой резултатъ. Потърсихме послѣ у дома му *Убичини* (*Ubicini*), извѣстенъ французски публицистъ, писалъ за Турция, Румжния и Сърбия, и когото азъ бѣхъ позналъ още отъ студенството ми въ Парижъ, но за жалость не го намѣрихме. Туркофилъ отъ най-напрѣдъ въ нѣкои свои съчинения и защитникъ на турската империя, той отпослѣ се обърна и писа противъ Турция и въ полза на Румжния и на Сърбия*). Ние искахме да го видимъ и помолимъ, като лице вѣщо по източнитѣ работи, да помогне, ако е възможно, съ перото си и на България въ онова врѣме, но нѣмахме щастие да се срѣщнемъ сега съ него.

Забѣлжително бѣше посѣщението ни въ едно католическо заведение, управлявано отъ единъ виденъ монахъ, на име *Боре*, началникъ на тъй наричания Лазаритски орденъ, нѣкои отъ членовѣтъ на който бѣха играли голѣма роль по въпроса на българската уния въ Цариградъ, дѣто живѣлъ и работилъ по онова врѣме и самъ *Боре*, и дѣто се билъ запозналъ отъ близу съ него и г. Цанковъ, ревностенъ, както е извѣстно, ратникъ тогава за тая уния. *Боре* ни прие много учтиво, изказа

*) Когато при първото ми още прѣди години свиждане съ него азъ въ своята студентческа наивность си позволихъ да го попитамъ, какъ е станало у него това промѣнение, той веднага ми отговори съ французска живость: „parbleu! j'ai changé d'avis, comme, d'ailleurs, tout le monde a changé. Les Turcs sont incorrigibles. On ne peut rien faire avec eux“. „Що за чудо! Измѣнихъ миѣние, както впрочемъ измѣни всичкиятъ свѣтъ. Турцитѣ сж непоправими. Съ тѣхъ нищо не може се направи“.